

הקשר בין מחלות פיזיות לטראומה

כיום חוקרים מעמיקים, ולוקחים צעד עמוק יותר פנימה אל עולם הגוף-נפש, ומתחילים לחקור את הקשרים העמוקים והאפשרויות לכך, שאכן מחלות, כמו גם מחלות נפש, קשורות בהכרח ל"קונפליקטים" רגשיים עמוקים שאנו נושאים, עמוק בתוכנו, שאינם פתורים במערכותינו, ואף מבקשים כמו "ילד" יחס ראוי לשם מענה לצרכיהם הרגשיים ומקומות שאנו זקוקים להזנה רגשית שלא מולאו כראוי כתוצאה מאירועי החיים ופגיעותינו העמוקה שם. גישות חדשות והוליסטיות אף מדברות על כך שבמחלה נמצא גם ה"פתרון" לבעיה.

לטענתם, שם נימצא שורש הבעיה של ה"קונפליקט הרגשי", וברגע שחרורו, מערכות הגוף יגיבו לכך בהתאם- ההורמונים הכימיקלים ומערכות הגוף יתאזנו, ויחזרו לתפקוד מלא, תקין, ובריא, ומאוזן.

הגישות והזרמים שתופסים תאוצה ומתפתחים כיום במחקרם, לומדים להסתכל על המחלה מפרספקטיבה שונה כמו למשל- כאל סימפטום בלבד ולא כאל מקור ה"בעיה", למעשה אותם חוקרים כמו "האמר" טענו שה"בעיה" נמצאת בשורש הקונפליקט המורכב, ושם עלינו לנבור ולחקור את הנפש שלנו למעשה, על מנת לשחרר את שורש ה"בעיה". (לוין, 1997; קולק, 2014; רוס, 2008; יפה, 2018; אטלס 2022; Levine, 2008; Porges, 2011; Hammer, 2004; Wolynn, 2022)

האמר, קולק, לוין, ועוד חוקרים רבים גילו שתסמיני המחלה בעצם עשויים לפגוע בנו, אך כמו גם לסייע לנו, לחזור "פנימה" אל עצמנו, ולהבין דרך המשבר כיצד אפשר לתקשר עם גורם הבעיה האמיתי, ולהסתייע בו כמשאב ליציאה מה"טראומה"; (לוין, 1997; קולק, 2014; רוס, 2008; יפה, 2018; אטלס 2022; Hammer, 2004; Wolynn, 2022; Porges, 2011; Levine, 2008)

האמר (Hammer, 2004) משתף בסיפורו האישי דרך המחקר שעשה- הינו חוקר את עולם הטראומה והקשרים בין מחלות לבין קשריהן לגוף-נפש בצורותיהם וסיבותיהן הרבות מזה שנים, אך למעשה מסע ה"חקר" התחיל כאשר אירע עבורו ב"מפתיע" סרטן הערמונית, האמר חשד שאין זה מקריות לאחר שבנו הצעיר נפטר, והחל לחקור את התופעה.

האמר מרחיב שכאשר התפרצה מחלת סרטן ה"ערמונית" אצל בנו, ניסו יחד לטפל במגוון טיפולים נרחבים ויוצאים מן הכלל ובגדר הרגיל, על מנת לשקם את בנו. בעוד האמר בעצמו הינו רופא, מנסה לעשות את כל שביכולתו עבור בנו לשם קידום בריאותו הנפשית והגופנית.

למעשה שום טיפול לא צלח, ולאחר כמה שנים בנו של האמר נפטר מהמחלה, האמר כמובן נכנס לצער עמוק בשל כך, ולאחר זמן מה התפרצה גם להאמר מחלת סרטן ה"ערמונית",

האמר הבין במהרה שאין זה צירוף מקרים, ולקח על עצמו אחריות לחקור את הנושא לעומקו לאחר התרחשות המקרה, הוא החל לחפש מחקרים בנושא, ואף לפתוח בכוחות עצמו ובמשאביו האישיים, מעבדות הנועדו לשם חקר הנושא לפריצת המחלה וההקשרים לכך מתוך סמכותו הרפואית. (Hammer, 2004)

האמר הבין לאחר העמקת המחקר, שחווה טראומה והגוף הגיב לכך בהתאם לאחר שבנו נפטר, אך למעשה עדיין העסיקה את האמר השאלה, מדוע דווקא שם? מדוע דווקא סרטן? מדוע לא במקום אחר ובווריאציה אחרת?

לאחר שהאמר עיבד את התמונה הכוללת ולאחר מחקר ראוי שעשה, הבין שלמעשה הקונפליקט של איבוד בנו, הוא זה שגרם לתופעת הערמונית ל"גדילה", הטראומה שנצרכה בגוף למעשה גרמה לגוף לקודד שאינו מתרבה, (משום שבנו הלך לעולמו) גבריותו נפגעה, והמערכת ההישרדותית, קלטה מכך שצריך להגדיל את בלוטת ההרמונית לצורך התרבות נוספת בשם פגיעת איבוד המשכיותו ואת בנו האהוב. (Hammer, 2004)

לאחר שהאמר הבין זאת, החל לבדוק את אזורי המוח שאחראים לתפקוד ההורמונלי, ולמערכות התפקוד של הערמונית במוח שאחראי עליהן. האמר מצא בבדיקות הסיטי (CT) שישנו גודש באזור של המוח האחראי לתפקודה של הערמונית, והאמר הלך וביקש מעוד אנשים שסובלים ממחלת הסרטן מסוג "הערמונית" להיבדק יחד איתו בבדיקות הסיטי. (Hammer, 2004)

לבסוף הוציאו את האמר מתפקיד הרופא ושללו את רישונו ודרשו את הפסקת המחקר הזה, ואף לטפל בפציינטים שלו, אך למעשה האמר לא הפסיק, מצא מימון נוסף לשם המשך המחקר בכדי לבדוק האם הנושא קורה גם אצל הסובלים מסרטן "הערמונית". (Hammer, 2004)

האמר מצא שאותם החולים בסרטן ה"ערמונית", נמצא אותו גודש באותו אזור בדיוק במוח, כאשר האמר הבין זאת, ירד לשורש המחקר והבין שלמעשה זהו אזור ה"טראומה" שנצרב במוח, ולכן הגוף יוצא מאיזון בהקשרים הללו שהמוח משדר פקודות "חכמות" לצורך הישרדות, אך לא מווסטות ומאוזנות לכל המערכת, ושם צריכה להיעשות עבודת חקר מעמיקה ומשמעותית בנושא,

האמר החל לחקור זאת ברמה הפסיכולוגית, נפשית, והפסיכותרפיסטית. ולאחר תקופה שטיפל במשבר שעבר ובקונפליקט, ממצאיו של האמר למחלת הסרטן נעלמו מגופו ולא היו רשומות עקבות לכך וכמו כן במטופליו שהסכימו לעבור יחד איתו את המחקר. (Hammer, 2004)

האמר המשיך להעמיק עד שזיהה למעשה שכל "קונפליקט" רגשי, מתיישב במוח כ"גודש" ומשפיע על העברת הפקודות לחומרי הגוף, כמו הורמונים פקודות בסיסיות למערכות העצבים וכן הלאה, ובכך הלך והוכיח שכל מחלה, למעשה נראית בבדיקת הסיטי מוח- כגודש, וכך זיהה ששם נמצא

קונפליקט ה"טראומה" הנפשית והקשרו לחלקי הגוף השונים והאיברים שהושפעו מכך.
(Hammer, 2004)

האמר הבין ששורשו ומקורו של הקונפליקט נמצא עמוק בנפש האדם ולא במקור הבעיה החיצוני
ה"פיזי", מה שדרבן את האמר להמשיך להרחיב את מחקרו למחלות נוספות ולימים נקרא מוסדו-
(Hammer, 2004). G.NM- German new medicine

כיום לאחר מחקרים רבים שהורחבו בנושא, נמצא תוכן עשיר ממאמריו הרבים, והמעמקים, לכל
סוגי הסרטן, למחלות העור, מחלות האוטואימוניות ועוד, כולם בלי יוצא מן הכלל טען האמר,
שישנה האפשרות לטפל בכך בהעמקה לנפש, ולסרוק זאת בבדיקת ה-CT מוח שקורת על פי ה-
(Hammer, 2004). G.NM

הגודש שנמצא במוח מסמל ומרמז על שורש הבעיה, שם למעשה נמצאת ה"טראומה" והקונפליקט
הרגשי, וכאשר מאבחנים זאת, אפשר להתמקד בבעיה הרגשית הספציפית ולחקור את הנושא ברמת
הטיפול הנפשי, שם יחד עם איש מקצוע, כמו פסיכולוג, פסיכותרפיסט וכדומה אפשר להתמקד
בעיקרי הסיבות שהסובל מהמחלה סובל מהן ולפתוח בצורה ממוקדת בתהליך הטיפולי במה יש
לגעת ולהעמיק, לרוב בתהליך טיפולי אפשר לראות את הקשר בין הסימפטום החריף לשורש הבעיה
באמת. (Hammer, 2004)

ישנן דיווחים רבים מגישתו של האמר ששפכו אור על בעיותיהם וצרותיהם האישיות של המטופלים
וחזרו הרבה מאוד משובים חיובים לסובלים מהבעיה שבזכות מחקרו המעמיק של האמר והתמקדו
בשורש הבעיה והקונפליקט איכות חייהם השתפרה, ואף למעשה התסמינים פחתו כאילו לא היו,
על פי ממצאיו ודיווחיו של האמר בנושא. (Hammer, 2004)

קולק טוען בספרו "נרשם בגוף" (2014) שכאשר אנו נמצאים בפוסט טראומה נושאים כמו שילוב
מגוון של ספורט, ויוגה עוזרים למערכת הסימפתטית להירגע ולחזור בעדינות למקורה וטבעה של
המערכת המאזנת ה"פארא סימפתטית", מה שאיפשר למטופליו של קולק- להכיל את מצבם
הרפואי, הנפשי, הרגשי, והפנימי, כאשר התעוררה הפעלה, דריכות יתר וכדומה, כיום כפי הנראה
יותר ויותר נקודות וגישות הוליסטיות כמו גם פסיכואנליטיות טוענות שישנו הקשר גוף-נפש בין
מחלות לבעיות נפשיות ורגשיות. (קולק, 2014)

פרויד ויונג אבי הפסיכואנליטיקה והזרם ההוליסטי טענו כי-

כאשר ישנם רגשות לא מעובדים, הם ינסו למצוא את דרכם החוצה ולשחרר שוב ושוב, את אירועי
החיים, הגורמים לכך שנתעמת עם ה"בעיה" עד להרפייתה של הנפש מהנושא. כאשר אנו קולעים
את עולם הרגש, טוען פרויד שהנפש תמשיך שוב ושוב לשחרר את ה"עבר" שלא עובד כראוי, והנפש
תמשיך לשחרר את המקרה על מנת לשקם ולרפא זאת, ולשם כך נועד שחזור הטרומה.

(אטלס, 2022; יפה, 2018; Wolynn, 2022)

ציטוטו של וולין מספרו –

“ פרויד ויונג האמינו, שדברים בתת המודע שלנו לא נעלמים להם סתם כך, אלה צצים מחדש בחיינו בתור גורל ומזל. זה שקשה לנו לזכור דברים, לא אומר שאנו שוכחים אותם, המילים, התמונות והדחפים הקשורים לאירועים טראומטיים, צצים בתור שפה סודית שמדברת על הכאב שאנו נושאים בתוכנו. שום דבר לא משתנה, אלה רק החלקים שמשתנים. רק כשנתחבר לסיבות שמאחורי הפחדים והתסמינים שלנו, נהיה פתוחים לפתרונות חדשים. ” (Wolynn, 2022, p 24)

מאמר זה נלקח מתוך מחקרו של עומר אור-אל
“האם חוויות קצה בשעת טראומה משפיעות על יחסיו של האדם עם אלוהים”